

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 75.673 van 3 september 1998
in de zaak A. 49.007/VII-11.554.**

In zake : de n.v. DE CONINCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Executieve, thans de Vlaamse rege-
ring,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. DE CONINCK op 6 november 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vragen van het bevel van de hoofdinspecteur-directeur van de administratie milieu, natuur en landinrichting, bestuur milieu-inspectie Brabant van 15 juni 1992, zoals bevestigd bij besluit van de vicevoorzitter van de Vlaamse regering en gemeenschapsminister voor leefmilieu en huisvesting van 4 september 1992, waarbij de stopzetting wordt bevolen van alle aanvoer-, opslag-, overslag-, sorteer- en stortactiviteiten van afvalstoffen te Kortenberg, Hulstbergstraat 115 en, "voor zover als nodig", van het bevel van dezelfde ambtenaar, van 12 maart 1992, tot stopzetting van de opslag- en overslagactiviteiten en afvoer op dezelfde plaats;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT ;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 april 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten.

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekende partij baat een aannemings- en bouwbedrijf uit.

Ze vraagt in juni 1988 een vergunning aan voor het exploiteren van een inrichting voor de opslag en het sorteren van containerafval. De bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant weigert op 28 februari 1989 de gevraagde vergunning te verlenen.

In oktober 1990 vraagt de verzoekende partij opnieuw een vergunning aan voor het uitbaten van een inrichting voor opslag en sortering van containerafvalstoffen. Op 24 januari 1991 weigert de bestendige deputatie ook deze aanvraag in te willigen.

1.2. Sedert 1987 maakt de inrichting het voorwerp uit van een hele reeks processen-verbaal en sluitingsbevelen.

1.3. Op 10 maart 1992 stelt de hoofdinspecteur-directeur van het bestuur milieuinspectie in een proces-verbaal onder meer het volgende vast :

"dat : betrokken firma in volle uitbating is. Er worden ambachtelijke afvalstoffen, industriële afvalstoffen, inerte afvalstoffen gemengd met plastic, karton, papier, hout, snoeiafval, metalen, plastic en grof huisvuil overgeslagen, getrieerd en terug opgeladen in containers of in vrachtwagens. De inerte fraktie van de afvalstoffen wordt verder getrieerd in een zeefinstallatie van het merk EXTEC. Hierdoor worden verschillende granulaten bekomen die onder meer ook gebruikt worden voor het verboorden van het terrein gekend "KWAGAT", voor de parkings en voor het ophogen van een terrein gelegen in de landbouwzone, gesitueerd rechts van de inrichting. Op dit laatste terrein ligt een grote hoop snoeihout en wordt zagemeel opengespreid. De in- en oprit zijn verhard met voornoemd materiaal. Op het terrein gekend onder "KWAGAT" staan ook 8 volle containers, geladen met een mengsel van allerlei afvalstoffen te betitellen als bouw- en sloopafval. Het terrein is volledig verhard met steenpuin. Helemaal achteraan ligt een hoop gesorteerd baksteen-

puin. Er is ook allerlei aannemersmateriaal aanwezig.

Voorname feiten werden reeds vroeger vastgesteld en geformaliseerd in

PJ nr. 03/10/87/PJ/TD/01 dd. 27/10/87.

PJ nr. 01/04/88/PJ/TD/02 dd. 12/04/88.

PJ nr. 03/09/88/PJ/TD/03 dd. 21/09/88.

PJ nr. LE/B/91/13 dd. 26/03/91 (overtredingen tegen de Milieueffingen werden vastgesteld).

Een globaal PV van Inlichting werd op 4/11/91 opgesteld (PV/91/0018).

Uit dit alles blijkt dat de activiteiten gewoon zijn verdergezet zonder dat de firma over een vergunning beschikt. Op 28/2/89 werd immers de vergunning een eerste maal geweigerd door de Bestendige Deputatie van Brabant. Op 24/1/91 wordt de aangevraagde vergunning voor een tweede maal geweigerd door de Bestendige Deputatie van Brabant. Tegen dit laatste weigeringsbesluit gaat de onderneming in beroep bij Minister Kelchtermans op 5/4/91. Tot op heden werd hierover geen uitspraak gedaan.

Voorname feiten zijn overtredingen tegen artikels 5 en 25 van het decreet dd. 2.7.81 betreffende het beheer van afvalstoffen en art. 4 § 1 van het decreet betreffende de milieuvergunning dd. 28 juni 1985 en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning. Tevens wordt in de hangars op het terrein een schrijnwerkerij aangetroffen waarin volgende machines onder meer aanwezig zijn :

- 4 zaagmachines (cirkelzaag).
- 1 lintzaagmachine.
- een schaafmachine.
- een bandschuurmachine.
- een freesmachine.
- een boormachine.
- enkele handtoestellen.
- er is een stofafzuiging aanwezig die uitmondt in een grote, witte container die naast de hangar staat.
- in een kleine kachel wordt houtafval verstoekt.

In de tweede hangar wordt aan arduin- en marmerbewerking gedaan. Betonijzer wordt hier in een bepaalde vorm gebracht.

Hier treffen wij onder andere aan :

- een arduin of marmerzaag.
- een betonmolen.
- een hogedrukreiniger.
- een slijpmachine.
- een compressor.
- een klark.
- een lastoestel.
- een ijzerplooiemachine met geleiders.
- een opslag van smeerolie in vaten.
(4x 200 l en 6x 60 l).

Aan de ingang van de hangar bemerken wij 2 pompen (waarschijnlijk voor diesel). De inhoud van de hiervan gekoppelde ondergrondse tanks is niet bekend. Voor de opslag van diesel en de uitbating van een schrijnwerkerij is evenmin een vergunning afgeleverd. Het dossier is bij het Parket bekend onder notitie-nummers

62 804954/88

69 971142/90

Ter plaatse wordt in toepassing van art. 65 § 4 van het Vlarem bevolen :

- 1) Onmiddellijke stopzetting van de aanvoer, opslag, overslag, verbranden en stort activiteiten van afvalstoffen.
- 2) Onmiddellijke stopzetting van de zeefactiviteiten.
- 3) Afvoer van alle aanwezige afvalstoffen binnen de 10 dagen vanaf heden naar daartoe vergunde inrichting. De afvoerbewijzen dienen per kerende aan mijn bestuur te worden overgemaakt.

Bijgevolg verklaar ik voornoemde,

- in overtreding met artikel 4 en artikel 39 van het Decreet betreffende de Milieuvergunning dd. 28 juni 1985, zoals gewijzigd bij de Decreten van 7 februari 1990, 12 december 1990 en 21 december 1990 en met artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (VLAREM)."

1.4. Op 12 maart 1992 richt de hoofdinspecteur-directeur volgend schrijven tot de verzoekende partij :

"Betreft : Inbreuken op de milieuwetgeving.
Pro-Justitia lastens N.V. De Coninck,
Hulstbergstraat 155, 3079 te Kortenberg.

Geachte Heer,

Naar aanleiding van een controle verricht door het Bestuur Milieu-inspectie op 10/3/92 werd een Proces-verbaal opgesteld in toepassing van :

- art. 58 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het VLAREM.
- art. 1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1990 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van sommige artikelen van het Decreet betreffende het Bestuurlijk Beleid van 12 december 1990.

In bijlage is een afschrift gevoegd van dit Proces-verbaal dat samen met onderhavig schrijven wordt overgemaakt aan de Procureur des Konings te Leuven.

Gelet op het feit dat voor voornoemde inrichting reeds tweemaal een vergunning werd geweigerd door de Bestendige Deputatie van Brabant;
Gelet op het feit dat het landschappelijk waardevol agrarisch gebied systematisch wordt volgestort met bouw- en sloopafval zonder de nodige vergunningen.
Gelet op de herhaalde klachten in verband met stof- en lawaaihinder van het bedrijf;
worden in toepassing van art. 64 van het VLAREM van 6.2.91 de volgende saneringswerken en maatregelen opgelegd :

- 1) Onmiddellijke stopzetting van de aanvoer, opslag, overslag, verbranden en stortactiviteiten van afvalstoffen.
- 2) Onmiddellijke stopzetting van de zeefactiviteiten.
- 3) Afvoer van alle aanwezige afvalstoffen binnen de 10 dagen vanaf heden naar daartoe vergunde inrichting. De afvoerbewijzen dienen per kerende aan mijn bestuur te worden overgemaakt.
- 4) Indienen van een vergunningsaanvraag voor de activiteiten van houtbehandeling, natuursteenbehandeling en opslag van brandstoffen binnen de maand vanaf heden.

Indien binnen de gestelde termijnen geen gevolg gegeven wordt aan de hierboven vermelde bevelen en maatregelen zal overgaan tot verzegeling van de toestellen die worden aangewend voor het verder in stand houden van de overtreding en eventueel tot verzegeling van het terrein.

De afvalstoffen zullen alsdan conform art. 21 § 2 c van het Afvalstoffendecreet van juli 1981 en in toepassing van art. 67 § 2 van het Vlarem van 6/2/91 op uw kosten en risico worden verwijderd".

1.5. Tegen dit stopzettingsbesluit stelt de verzoekende partij enerzijds, op 24 maart 1992, een vordering in kort geding in bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, en, anderzijds, op 8 mei 1992, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State.

1.6. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg neemt op 8 april 1992 de volgende beschikking :

"Laten eiseres toe haar aannemingsactiviteit en het vervoer van zuivere bouwafval, dat kadert in haar aannemingsactiviteit, terug uit te oefenen, vanaf de betekening van huidig bevelschrift;
Zeggen dat de beslissing dd. 10 maart 1992 door verweerder genomen, opnieuw haar volle uitwerking zal verkrijgen bij de eerste vaststelling door

verweerster van overtreding door eiseres van huidige toelating;".

1.7. Met het arrest nr. 41.222, van 30 november 1992, bewilligt de Raad van State verzoeksters afstand van geding.

Op 11 juni 1992 wordt opnieuw proces-verbaal opgesteld, nu door de adjunct-inspecteur van het bestuur milieu. Overtreding wordt vastgesteld van de artikelen 4 en 39 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), van artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), alsmede van de artikelen 5, 10, 25 en 31, § 1, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de afvalstoffen (afvalstoffendecreet). In dit proces-verbaal wordt vastgesteld :

"dat voornoemde niet in het bezit is van een milieuvergunning.

Heb eveneens vastgesteld, dat betrokken firma bij mijn aankomst in uitbating was. Ter hoogte van de hangar waren drie afzetcontainers aanwezig, respectievelijk met nummer 214, 528 en 233. De heer De Coninck Edgar was eveneens aanwezig. Hij deelde bevelen uit aan een chauffeur van een containerwagen van betrokken firma en aan een kraanbestuurder. De vrachtwagen had net een container met bouw- en sloopafval vermengd met wat grond, snoeiafval, elektriciteitskabelafval, ... geledigd op het terrein. Achter deze lading lagen nog enkele ladingen bouw- en sloopafval en een badkuip. Een kraan met grijper was eveneens in werking. Deze ledigde container 233. Deze container was geladen met ambachtelijke en/of industriële afvalstoffen (papier, karton, plastic, een vat besmeurd met bitumen, ...). Een lichte rotingsgeur was waarneembaar. Hij bevatte geen bouw- en sloopafval ! Deze container was langs de binnenkant besmeurd met zwarte bitumenresten. Met behulp van een grijper werden deze afvalstoffen gedeponereerd in een oplegger. Deze oplegger staat ingegraven tussen de hangar en de met inerte afvalstoffen opgehoogde omgeving. Achter de kraan staat een grote container waarvan de bovenkant volledig gevuld is met ambachtelijke en/of industriële afvalstoffen. De derde container bevat

ook andere behalve inerte afvalstoffen. Op het terrein staan ook nog containers met betonblokken, schroot en paletten. De overige containers zijn leeg. De hoeveelheid opgeslagen bouw- en sloopafval is moeilijk te schatten aangezien deze op verschillende plaatsen wordt opgeslagen. Tijdens mijn bezoek werden er geen afvalstoffen meer aangevoerd. Een vrachtwagen van de firma Hoslet kwam zavel brengen en vertrok zonder afvalstoffen mee te nemen

Besluit :

Deze vergunningsplichtige inrichting bestaat uit :

- een inrichting voor opslag en sorteren van papier-, hout-, karton-, metaal- en glasafval.
- opslag en overslag van niet-gevaarlijke en niet-toxische industriële afvalstoffen.
- een stortplaats voor inerte afvalstoffen.

Volgende indelingsrubrieken van bijlage 1 van het VLAREM (B.Vl.Ex. dd. 06 februari 1991) zijn van toepassing op voormelde inrichting :

-2.1.f.2.2.a en 2.2.g.

Bijgevolg verklaar ik voornoemde,

- In overtreding met artikel 4 en artikel 39 van het Decreet betreffende de Milieuvergunning dd. 28 juni 1985, zoals gewijzigd bij de Decreten van 07 februari 1990, 12 december 1990 en 21 december 1990 en met artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 06 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (VLAREM).
- In overtreding met artikel 5, artikel 10, artikel 25 en artikel 31 § 1 van het Decreet van 02 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen".

1.8. Ingevolge dit proces-verbaal stuurt de hoofdinspecteur-directeur op 15 juni 1992 volgende aangetekende brief naar de verzoekende partij :

"Betreft : INBREUKEN OP DE MILIEUWETGEVING : PROJUSTITIA nummer PV/92/0132 dd. 11 juni 1992 lastens N.V. DE CONINCK, HULSTBERGSTRAT 115 te B-3078 MEERBEEK-KORTENBERG.

Geachte heer,

Naar aanleiding van een controle verricht door het Bestuur Milieu-inspectie op 11 juni 1992 werd een Proces-verbaal opgesteld in toepassing van :

- artikel 58 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 06 februari 1991 houdende vaststelling van het VLAREM.

- artikel 1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1990 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van sommige artikelen van het Decreet betreffende het Bestuurlijk Beleid van 12 december 1990.

In bijlage is een afschrift gevoegd van dit proces-verbaal dat eveneens wordt overgemaakt aan de heer Procureur des Konings te Leuven.

In toepassing van artikel 64 van het VLAREM van 06 februari 1991 dienen de volgende saneringsmaatregelen uitgevoerd binnen de aangegeven termijn :

- U dient onmiddellijk alle aanvoer-, opslag-, overslag-, sorteer- en stortactiviteiten van afvalstoffen te staken en dit tot en met het eventueel verkrijgen en naleven van een voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid".

1.9. De verzoekende partij stelt op 17 juni 1992 tegen deze beslissing beroep in bij de Vlaamse regering.

1.10. Op 4 september 1992 verwerpt de minister het beroep als ongegrond en bevestigt hij de beroepen beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de beroeper in zijn rekwest volgende argumenten aanhaalt :

- '- Het bevelschrift gewezen in kortgeding ter zitting van 08.04.92 waarbij aan de N.V. De Coninck toegelaten wordt haar aannemingsactiviteit en het vervoer van bouwafval dat kadert in haar aannemingsactiviteit verder uit te oefenen, wordt strikt nageleefd.
- de op het terrein aanwezige containers (2) zijn afkomstig van de werven van de N.V. De Coninck te Brussel en bevatten uitsluitend bouw- en sloopafval dat wordt herbruikt. Een derde container is permanent aanwezig voor de afvalstoffen van het eigen bedrijf (in de Hulstbergstraat).
- voor de opslag van steenpuin voor hergebruik is krachtens de ministeriële omzendbrief van 28.07.89 geen vergunningsplicht van toepassing.
- de verwijzing in het proces-verbaal van 11.06.92 naar beweerde ambachtelijke en/of industriële afvalstoffen en naar beweerde inerte afvalstoffen is onjuist. Op geen enkel moment zijn dienaangaande ooit afvalstoffenmonsters genomen.

- de verwijzing naar de indelingsrubrieken van het VLAREM zijn overbodig gezien de verworven rechten op grond van het oude wettelijke regime en onjuist gezien de ingedeelde activiteiten niet worden uitgeoefend.';

Overwegende dat het advies van het Bestuur Milieuvergunningen van de Administratie Milieu, Natuur en Landinrichting, gegeven op 29.07.92, luidt als volgt :

'het bevel tot stopzetting van 15.06.92 herhaalt met betrekking tot de aanvoer-, opslag-, overslag-, sorteer- en stortactiviteiten van afvalstoffen het bevel tot stopzetting van 12.03.92 (P.V. dd. 10.03.92). Op 24.03.92 dagvaarde de N.V. De Coninck het Vlaams gewest voor de voorzitter van de rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel teneinde de schorsing te horen uitspreken van het bevel tot stopzetting van 12.03.92.

Bij bevelschrift van 08.04.92 wordt aan de N.V. De Coninck toegelaten haar aannemingsactiviteit en het vervoer van zuivere bouwafval, dat kadert in haar aannemingsactiviteit, terug uit te oefenen. De beslissing van 10.03.92 van het Bestuur Milieuinspectie krijgt opnieuw haar volle uitwerking bij de eerste vaststelling van overtreding van de nieuwe toelating.

In het Proces Verbaal van overtreding van 11.06.92 (dat aan het nieuwe bevel tot stopzetting voorafging) wordt duidelijk gesteld dat containers met andere afvalstoffen dan bouw- en sloopafval, nl. allerlei containerafvalstoffen, op het terrein worden aangewend en dat de bedoelde afvalstoffen worden overgeslagen en gesorteerd. Bedoelde afvalstoffen zijn visueel zo duidelijk te onderscheiden dat daarvoor geen monsters en analyses noodzakelijk zijn. De beweringen van de N.V. De Coninck dat dergelijke afvalstoffen niet worden aangevoerd, worden niet gestaafd en volledig tegengesproken door de vaststellingen in het P.V. - Bedoelde activiteit, nl. het overslaan en sorteren van containerafvalstoffen was voor 01.09.91 wel vergunningsplichtig in het kader van het afvalstoffendecreet. De door de N.V. De Coninck daartoe aangevraagde vergunning werd tot tweemaal toe door de Bestendige Deputatie geweigerd (B.D. dd. 28.02.89 en 24.01.91). Tegen de laatste weigeringsbeslissing (24.01.91) is nog een beroepsprocedure lopende.

Wij adviseren dan ook om het ingestelde beroep ongegrond te verklaren en het bevel tot stopzetting te bevestigen. Door de nieuwe overtreding vastgesteld bij P.V. van 11.06.92 krijgt de beslissing van het Bestuur Milieuinspectie van 10.03.92 opnieuw haar volle uitwerking (ingevolge het bevelschrift van de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel 08.04.92).'

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing te bevestigen;"

2. Voorwerp van het beroep.

2.1. Overwegende dat het voorwerp van het beroep door de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift moet worden bepaald; dat deze partij het niet aan de Raad van State kan overlaten om in haar plaats het uiteindelijk voorwerp te bepalen door de wijze waarop zij het beroep formuleert, nl. door het gebruik van de formule "voor zover als nodig"; dat het beroep dan ook niet kan geacht worden gericht te zijn tegen het stopzettingsbevel van 12 maart 1992;

2.2. Overwegende dat het ministerieel besluit van 4 september 1992 in de plaats is gekomen van het stopzettingsbevel van 15 juni 1992; dat het beroep dan ook onontvankelijk is, bij gebrek aan voorwerp, in zoverre het gericht is tegen laatstbedoeld stopzettingsbevel;

2.3. Overwegende dat bijgevolg niet dient te worden ingegaan op de ontvankelijkheidsexceptie gericht tegen het beroep tot nietigverklaring "voor zover als nodig" van het stopzettingsbevel van 12 maart 1992, en evenmin op de middelen die betrekking hebben op hetzelfde bevel en dit van 15 juni 1992;

3. Ten gronde.

3.1. Overwegende dat het eerste middel van het verzoekschrift uitsluitend betrokken is op het stopzettingsbevel van 12 maart 1992; dat het middel derhalve niet ontvankelijk is, gelet op het hierboven onder punt 2 gestelde; dat de verzoekende partij het middel in haar memorie van wederantwoord en in haar laatste

memorie niet op ontvankelijke wijze kan uitbreiden tot het ministerieel besluit van 4 september 1992;

3.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift als tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 3a en b en 5 van het afvalstoffendecreet en van de ministeriële omzendbrief van 28 juli 1989 betreffende de verwijdering van bouw- en sloopafval

"doordat, de bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 5 van het afvalstoffendecreet om te beweren dat beroepster niet in het bezit is van een milieuvergunning in de zin van artikel 4 par. 1 van het milieuvergunningsdecreet en artikel 5 par. 1 van het Vlarem, terwijl, het rechtstreeks hergebruik niet valt onder het begrip 'verwijdering van afvalstoffen' in de zin van de artikelen 3a en 3b van het afvalstoffenstoffendecreet in geval van tijdelijke opslag van bouw- en sloopafval op de bedrijfsterreinen van aannemers van bouw- en wegeniswerken, voor zover de opslag beperkt is tot 100 kubieke meter en de opslag bouw- en sloopafval rechtstreeks hergebruikt wordt bij de uitoefening van bedrijfsactiviteiten, en terwijl, in casu uit de bestreden beslissing dd. 10 maart 1992, zonder tegengesproken te worden in de bestreden beslissing dd. 4 september 1992, blijkt dat er niet meer dan 8 containers ter plekke aangetroffen zijn, hetzij maximaal 8 maal 10 kubieke meter = 80 kubieke meter;"

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden dat uit de processen-verbaal blijkt dat het niet gaat om tijdelijke opslag van bouw- en sloopafval en erop wijst dat ca. 500 containers op de verschillende werven van de verzoekende partij staan, die naast zuivere bouwafval andere stoffen bevatten die uitgesloten zijn van het toepassingsgebied van de betreffende omzendbrief; dat zij er tenslotte op wijst dat de toegelaten activiteiten slechts getolereerd worden voor zover zij "geen nadelige invloed hebben op de gezondheid van de mens en het leefmilieu";

3.2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de op de andere werven opgestelde containers in deze van geen belang zijn, gezien ze mede betrokken worden in de permanente circulatie waarvan sprake in punt C.5 van de omzendbrief; dat zij stelt :

"Tegenpartij betwist daarbij niet dat in het proces-verbaal dd. 10 maart 1992 slechts sprake is van de aanwezigheid op het terrein van acht containers bouw- en sloopafval.

Deze staan elk in voor de opslag van 10 m³ afval, zodat in totaal maximaal 80 m³ afval aanwezig was, hetzij duidelijk beneden de vergunningsgrens van 100 m³ gesteld in de ministeriële circulaire van 28 juli 1989";

dat zij er aan toevoegt dat de circulaire er van uitgaat dat de tijdelijke opslag van bouw- en sloopafval per definitie onschadelijk is voor mens en milieu;

Overwegende dat dezelfde partij in haar laatste memorie nog argumenteert :

"De ene container met o.a. papier, karton, plastic e.a., waarvan de aanwezigheid werd vastgesteld in het proces-verbaal dd. 11 juni 1992, diende inderdaad om deze materialen, die aangetroffen worden tussen elke lading sloop- en afbraakmaterialen, te scheiden van het eigenlijke recycleerbare afbraakmateriaal en te verzamelen teneinde deze af te voeren.

Bezwaarlijk kan aangenomen worden dat deze ene container de noodzaak zou aangetoond hebben om de onmiddellijke stopzetting te bevelen van alle aanvoer-, opslag-, overslag-, sorteer- en stortactiviteiten op het terrein.

Als dusdanig is de bestreden beslissing overigens ook niet op die wijze gemotiveerd"

en dat de bestreden beslissing werd getroffen op basis van een proces-verbaal van 11 juni 1992 waaruit niet kan afgeleid worden dat zij meer dan 100 m³ bouw- en sloopafval zou opgeslagen hebben;

3.2.2.1. Overwegende dat de betreffende omzendbrief onder meer bepaalt wat volgt :

"Hierbij wordt toepassing gemaakt van het bepaalde in artikel 3b van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen waaruit, a contrario, kan worden afgeleid dat het rechtstreekse hergebruik niet valt onder het begrip verwijdering."

en verder

"B. Tijdelijke opslag van bouw- en sloopafval :

De hiernavolgende tijdelijke opslagactiviteiten met bouw- en sloopafval worden niet beschouwd als een verwijdering van afvalstoffen en zijn bijgevolg niet onderworpen aan een vergunning in het kader van het afvalstoffendecreet :

1. De opslag van bouw- en sloopafval op de bedrijfs-terreinen van aannemers van bouw- en wegeniswerken, voorzover :

de opslag beperkt is tot 100 kubieke meter;

de opslag bouw- en sloopafval rechtstreeks hergebruikt wordt bij de uitoefening van bedrijfsactiviteiten.

2. De opslag van bouw- en sloopafval, meer dan 100 kubieke meter, op terreinen of bij installaties waarvoor reeds een exploitatie-, bouw- of een afvalstoffenverwijderingsvergunning werd afgeleverd en voor zover deze opslag bijdraagt tot het realiseren van het voorwerp van de vergunning.

3. De opslag voor gerecupereerde bouwmaterialen",

de omzendbrief voorts stelt dat onder het begrip "tijdelijke" dient te worden verstaan "een permanente recirculatie (...) van de opgeslagen afvalstoffen" (punt C. 5) en dat onder het begrip "Bouw- en sloopafval" (punt C. 1) wordt verstaan : "Reststoffen van de bouw, de afbraak en het onderhoud van wegen, met uitzondering van bitumen, hout, papier, plastic en andere kunststoffen aangewend in de bouw- of wegenbouwsector";

3.2.2.2. Overwegende dat in het proces-verbaal dd. 11 juni 1992 onder meer het volgende staat te lezen :

"... Deze container was geladen met ambachtelijke en/of industriële afvalstoffen (papier, karton, plastic, een vat besmeurd met bitumen, ...). Een lichte rottingsgeur was waarneembaar. Hij bevatte geen bouw- en sloopafval ! ... Achter de kraan staat een grote container waarvan de bovenkant volledig gevuld is met ambachtelijke en/of industriële afvalstoffen. De derde container bevat ook andere behalve inerte afvalstoffen. ...";

dat het proces-verbaal besluit als volgt :

"Deze vergunningsplichtige inrichting bestaat uit :
- een inrichting voor opslag en sorteren van papier-, hout-, karton-, metaal- en glasafval.
- opslag en overslag van niet-gevaarlijke en niet-toxische industriële afvalstoffen.
- een stortplaats voor inerte afvalstoffen";

3.2.2.3. Overwegende dat de stoffen die op de terreinen van de verzoekende partij werden aangetroffen, niet beantwoorden aan de in de omzendbrief gehanteerde definitie van bouw- en sloopafval; dat het proces-verbaal niet van valsheid beschuldigd wordt; dat de daarin gedane feitelijke vaststellingen als correct moeten worden beschouwd; dat de verzoekende partij het tegendeel niet aantoonst en zelfs toegeeft dat een container was geladen met andere afvalstoffen dan bouw- en sloopafval; dat de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in haar laatste memorie kan opwerpen dat de aanwezigheid van laatstbedoelde afvalstoffen geen aanleiding vermocht te geven tot een bevel tot stopzetting van alle aanvoer-, opslag-, overslag-, sorteer- en stortactiviteiten op het terrein en dat het bestreden besluit op dat punt niet is gemotiveerd; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar derde middel de schending aanvoert van de artikelen 43 tot 46 van het milieuvergunningsdecreet en van "de verworven rechten",

"doordat de bestreden beslissingen in het algemeen verwijzen naar een vermeende vergunningsplicht onder de oude reglementering en de bestreden beslissing dd. 10 maart 1992 in het bijzonder verwijst naar processen-verbaal die dateren van vóór de inwerking-treding van het milieuvergunningsdecreet, en doordat de bestreden beslissingen nergens verwijzen naar de overgangsregeling in de nieuwe reglementering die het mogelijk zou maken het bestaand en in werking gesteld bedrijf van beroepster stop te zetten,

terwijl onder het ARAB en het afvalstoffendecreet geen vergunningsplicht voor de gewraakte activiteiten bestond,
en terwijl de overgangs- en slotbepalingen van het milieuvergunningsdecreet, meer bepaald de artikelen 43 tot 46, niet toelaten om bestaande en in werking gestelde inrichtingen waarvoor op grond van de oude wetgeving geen vergunningsplicht bestond, stop te zetten op basis van het milieuvergunningsdecreet, dat van kracht is sinds 1 september 1991,
en terwijl de overheid niet vermag te raken aan de verworven rechten van beroepster die zij rechtstreeks put uit het eigendomsrecht en het recht op vrije beroepsuitoefening";

3.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat de verzoekende partij vóór de inwerkingtreding van het milieuvergunningsdecreet wel degelijk vergunningplichtig was voor haar activiteiten;

3.3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat, indien zij onder het regime van het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I vergunningplichtig zou zijn, zij in elk geval kan genieten van de overgangsregeling vervat in de artikelen 43 tot 46 van het milieuvergunningsdecreet;

3.3.2. Overwegende dat uit het onderzoek van het voorgaande middel is gebleken dat de verzoekende partij vóór de inwerkingtreding, op 1 september 1991, van het milieuvergunningsdecreet, reeds vergunningplichtig was; dat zij trouwens twee vergunningsaanvragen heeft ingediend, die geweigerd werden; dat het proces-verbaal van 11 juni 1992, dat tot het bestreden besluit heeft geleid, werd opgesteld na het in werking treden van het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I, dat zowel het milieuvergunningsdecreet als Vlarem I van toepassing zijn op de inrichting van de verzoekende partij, hetgeen deze laatste als principe niet betwist; dat de door de verzoekende partij geschonden geachte en relevante artikelen overgangs- en slotbepalingen zijn die,

enerzijds, de behandeling betreffen van vóór het milieuvergunningsdecreet ingediende vergunningsaanvragen (artikel 43) en, anderzijds, de geldigheidsduur regelen voor vergunningen verleend vóór de inwerkingtreding van het decreet; dat deze bepalingen niet geschonden kunnen zijn, vermits, enerzijds, de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een vergunningsaanvraag en, anderzijds, de verzoekende partij niet beschikt over een voor de inwerkingtreding van het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I verleende vergunning; dat derhalve ook geen "verworven rechten" kunnen zijn miskend; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1.1. Overwegende dat in het vierde middel de schending wordt aangevoerd van rubriek 2.1.f, van Vlarem I, van artikel 3d van het afvalstoffendecreet en van artikel 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 21 april 1982 betreffende de gelijkstelling van sommige afvalstoffen aan huishoudelijke, aan bijzondere of aan industriële afvalstoffen, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen,

"doordat, de bestreden beslissingen de onmiddellijke stopzetting bevelen van de aanvoer, opslag, en overslag van het steenpuin, terwijl, het Vlarem nergens enige activiteit vermeldt waarbij het verboden zou zijn om steenpuin, afkomstig van bouwerven, aan te voeren en na zuivering over te slaan, en terwijl, krachtens rubriek 2.1.f van bijlage I van het Vlarem enkel de opslag en het sorteren van huishoudelijke afvalstoffen vergunningsplichtig is, en terwijl, steenpuin niet vermeld is in artikel 3.d.1 van het afvalstoffendecreet, noch krachtens artikel 3.d.2 van het afvalstoffendecreet voorkomt in de lijst van de met huishoudelijke afvalstoffen gelijkgestelde stoffen, zoals opgenomen in artikel 1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982";

3.4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat noch in het proces-verbaal van 10 maart 1992, noch in dat van 11 juni 1992, melding wordt gemaakt van steenpuin, doch wel van afvalstoffen, dat uit deze processen-verbaal voorts blijkt dat er ambachtelijke, industriële en inerte afvalstoffen opgeslagen zijn en mechanisch gesorteerd worden en dat de rubrieken 2.1.f, 2.2.a en 2.2.g dan ook van toepassing zijn;

3.4.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de verwerende partij in gebreke blijft haar opslagcapaciteiten te specificeren zodat niet met zekerheid kan worden besloten dat er een vergunningplicht zou bestaan en dat zij er evenmin in slaagt te ontkrachten dat de opgeslagen en aangevoerde afval niet voorkomt in de lijst van met huishoudelijke afvalstoffen gelijkgestelde afval;

3.4.2. Overwegende dat het bestreden besluit oplegt "alle aanvoer-, opslag-, overslag-, sorteer- en stortactiviteiten van afvalstoffen te staken"; dat uit dat besluit en het eraan ten grondslag liggende proces-verbaal van 11 juni 1992 blijkt dat de stopzetting van de activiteiten m.b.t. andere stoffen dan het eigenlijke bouw- en sloopafval wordt beoogd; dat het middel niet gegrond is;

3.5.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vijfde middel de schending aanvoert van bijlage I van Vlarem I, in het bijzonder van de rubrieken 2.1.f, 2.2.a en 2.2.g, van de artikelen 3.d, 3.k en 3.e, van het afvalstoffendecreet en van de artikelen 1, 2 en 3 van het eerder vermelde besluit van de Vlaamse regering van 21 april 1982, alsmede de miskenning van de rehtens vereiste feitelijke grondslag en van "de regels betreffende de bewijskracht van de processen-verbaal in strafzaken, zoals bepaald bij artikel 7 van de Grondwet"

"doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing dd. 4 september 1992 onder verwijzing naar het proces-verbaal van 11 juni 1992 gewag maakt van een inrichting voor opslag en sorteren van papier-, hout-, karton-, metaal- en glasafval en de onmiddellijke stopzetting beveelt van de aanvoer, opslag en overslag van het steenpuin, terwijl, beroepster helemaal geen inrichting uitbaat voor opslag en sorteren van huishoudelijk papier-, hout-, karton-, metaal- en glasafval (rubriek 2.1.f. Bijlage I Vlarem), en doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing dd. 4 september 1992 onder verwijzing naar het proces-verbaal van 11 juni 1992 gewag maakt van industriële en/of bijzondere (lees : inerte) afvalstoffen, terwijl, beroepster helemaal geen stort uitbaat voor inerte afvalstoffen (rubriek 2.2.a. Bijlage I Vla-rem), noch industriële afvalstoffen opslaat en overslaat (rubriek 2.2.g.), en doordat, derde onderdeel, uit geen enkel gegeven blijkt op welke wijze de overheid in de bestreden beslissingen tot de vermeende bevinding komt dat er terplekke inerte en/of industriële afvalstoffen te vinden zouden zijn, behoudens de loutere affirmatie dat 'bedoelde afvalstoffen visueel zo duidelijk te onderscheiden zijn dat daarvoor geen monsters en analyses noodzakelijk zijn' (zie advies Aminal dd. 29 juli 1992), terwijl, de door het bestuur ingeroepen processen-verbaal geen enkele bijzondere bewijswaarde hebben, nu artikel 30 par. 2 van het milieuvergunningsdecreet, krachtens dewelke overtredingen worden vastgesteld door middel van processen-verbaal met bewijskracht tot bewijs van het tegendeel, strijdig werd verklaard met artikel 7 van de Grondwet bij arrest nr. 38/92 dd. 7 mei 1992 van het Arbitragehof (B.S., 7 oktober 1992)";

3.5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar de vaststellingen gedaan in het proces-verbaal van 11 juni 1992; dat zij, met betrekking tot de bewijskracht van de processen-verbaal onder meer stelt dat onderhavige procedure geen penaal karakter heeft;

3.5.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de verwe-rende partij een monstername diende uit te voeren als noodzakelijk element in de bewijsvoering; dat zij verder de materiële juistheid van de feiten betwist;

3.5.2. Overwegende dat in het proces-verbaal van 11 juni 1992 melding wordt gemaakt van de aanwezigheid van andere afvalstoffen dan louter bouw- en sloopafval; dat de verzoekende partij nalaat de in dat proces-verbaal, dat niet van valsheid wordt beticht, opgeteken-de materiële gegevens te ontkrachten; dat, wat betreft de bewijskracht van processen-verbaal, het ingeroepen arrest van het Arbitragehof stelde dat de Gemeenschappen en Gewesten op grond van artikel 7 van de Grondwet (artikel 12 van de Gecoördineerde Grondwet) niet bevoegd waren om de vorm van de vervolging te regelen; dat bedoelde grondwetsbepaling betrekking heeft op straf-rechtelijke bevoegdheden; dat de door het bestreden besluit opgelegde maatregel, ingevolge de vaststellingen gedaan in het proces-verbaal van 11 juni 1992, niet van strafrechtelijke aard is; dat het middel niet gegrond is;

3.6.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als zesde middel de schending aanvoert van de artikelen 31, § 1 en 33, van het milieuvergunningsdecreet, van arti-kel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, en van het legali-teitsbeginsel

"doordat, de bestreden beslissingen de stopzetting van bepaalde activiteiten bevelen zonder deze precies te motiveren, terwijl, krachtens artikel 33 van het milieuvergun-ningsdecreet en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 het bestuur verplicht is om aan te geven op grond van welke preciese rubriek van bijlage I van het Vlaremer wel voorafgaande vergunningsplicht zou bestaan, wanneer het bestuur van oordeel is dat er maatregelen moeten getroffen worden van stopzetting van

activiteiten die het vergunningsplichtig acht, en het bestuur bovendien in het corpus zelf van de bestreden beslissing dient aan te tonen dat de aangehaalde rubrieken van Bijlage I van het Vlarem ook daadwerkelijk terzake van toepassing zijn, en het daarbij niet volstaat louter te verwijzen naar een advies van Aminoal (zie advies dd. 29 juli 1992 in de bestreden beslissing dd. 4 september 1992), en terwijl, het legaliteitsbeginsel gebiedt dat de rechtsonderhorige met zekerheid moet kunnen weten of zijn gedragingen strafbaar kunnen gesteld worden, nu de toepassing van het milieuvergunningsdrecht en van het Vlarem strafrechtelijk gesanctioneerd wordt";

3.6.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat het schriftelijk bevel van 15 juni 1992 uitdrukkelijk verwijst naar het aan de verzoekende partij medegedeelde proces-verbaal van 11 juni 1992, dat het bevel en het proces-verbaal afdoende gemotiveerd zijn, dat het bestreden besluit het advies van AMINAL bevestigt en dat uit de door de verzoekende partij aangevoerde artikelen niet kan worden afgeleid dat de indelingsrubrieken van bijlage I van Vlarem I moeten worden vermeld;

3.6.2. Overwegende dat het bestreden besluit als overweging enkel de weergave van het advies van het bestuur milieuvergunningen van 29 juli 1992 bevat; dat dit besluit klaarblijkelijk de overwegingen van dit advies tot de hare maakt; dat de bedoelde motivering overeenstemt met de vaststellingen gedaan in het proces-verbaal van 11 juni 1992, bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de verzoekende partij, en waarnaar wordt verwezen; dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing voldoende kende; dat het middel niet gegrond is;

3.7. Overwegende dat het zevende middel enkel betrekking heeft op de beslissing van 12 maart 1992; dat het derhalve als onontvankelijk moet worden verworpen;

3.8.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als achtste middel aanvoert dat de bestreden beslissingen artikel 31, § 1 en § 4 van het milieuvergunningsdecreet en het rechtszekerheidsbeginsel hebben geschonden

"doordat, de bestreden beslissingen genomen werden door een hoofdinspecteur-directeur, terwijl, de genomen maatregelen krachtens artikel 31 par. 1 van het milieuvergunningsdecreet enkel door de burgemeester kunnen genomen worden en slechts nadat is vastgesteld in het proces-verbaal dat de burgemeester niet of onvolkomen optreedt, de in par. 1 van artikel 31 van het milieuvergunningsdecreet vermelde maatregelen kunnen getroffen worden door de in artikel 29 par. 1 van het milieuvergunningsdecreet aangewezen ambtenaren; en terwijl, de verplichte en in casu ontbrekende vermelding in het corpus van de beslissing zelf dat de burgemeester niet optreedt determinerend is voor de rechtsbescherming van de exploitant terzake, nu het administratief beroep bij de Vlaamse Executieve ex artikel 34 van het milieuvergunningsdecreet niet geldt bij dwangmaatregelen die normaliter enkel door de burgemeester kunnen genomen worden";

3.8.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat in de processen-verbaal niet dient vermeld te worden dat de burgemeester niet of onvoldoende is opgetreden; dat zij bovendien stelt dat de saneringsmaatregelen zijn genomen met toepassing van artikel 65, § 4, van Vlarem I;

3.8.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert :

"Tegenpartij schijnt niet te vatten waarin het grote belang gelegen is van de vermelding in het corpus van de dwangmaatregel, dat deze wordt getroffen door de 'aangewezen ambtenaren' omdat de burgemeester niet of onvolkomen optreedt.

In het geval van een uitbating zonder vergunning, is het immers normaliter de burgemeester die zal optreden (al dan niet op voorstel van de ambtenaren), en staat voor de exploitant geen beroepsmogelijkheid ex artikel 34 van het decreet meer open.

Beslissen de ambtenaren in plaats van de burgemeester op te treden, dan wordt integraal gehandeld overeenkomstig artikel 31 § 4 van het decreet, en staat voor de uitbater wel nog een beroepsweg open.

De vermelding dat de ambtenaren optreden in plaats van de burgemeester is dan in zoverre voor de exploitant zeer belangrijk, omdat het in casu, gelet op de eerdere processen-verbaal, evengoed mogelijk was dat het optreden kaderde in de bepaling van artikel 33 § 2 van het decreet, dat de ambtenaren toelaat ambtshalve in te grijpen.

In dit geval voorziet artikel 34 van het decreet immers geen beroep bij de minister.

Het niet vermelden van het feit dat de processen-verbaal werden opgesteld door de diensten van het GEWEST wegens verzuim van de burgemeester om op te treden, is van aard de exploitant ernstig te raken in diens rechtsbescherming en rechtszekerheid

Het middel is gegrond";

3.8.2.1. Overwegende dat artikel 31, § 1 en § 4 van het milieuvergunningsdecreet luidt als volgt :

"§ 1. De burgemeester kan ambtshalve of op voorstel van de krachtens artikel 29, § 1, aangewezen ambtenaren, mondeling en ter plaatse de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen, wanneer hij vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd.

Deze maatregelen worden van rechtswege opgeheven door het verlenen van de vergunning.

(...)

§ 4. Wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt, kunnen de maatregelen, vermeld in de § 1, 2 en 3, getroffen worden door de krachtens artikel 29, § 1, aangewezen ambtenaren";

3.8.2.2. Overwegende dat de door het bestreden besluit bevestigde saneringsmaatregel werd genomen door de hoofdinspecteur-directeur van het bestuur milieu-inspectie van Brabant en opgelegd in toepassing van artikel 64 van Vlarem I; dat noch het milieuvergunningsdecreet, noch Vlarem I, enige regel bevatten die stelt dat in het proces-verbaal dient vastgesteld te worden dat de burgemeester niet of onvolkomen is opgetreden; dat bovendien, door het optreden van bedoelde ambtenaar en niet door de burgemeester, voor de verzoekende partij nog een administratief beroep openstond bij de Vlaamse regering, waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt; dat daarentegen geen administratief beroep openstaat tegen

een bevel opgelegd door de burgemeester; dat derhalve niet valt in te zien hoe het kwestieuze optreden van de verwerende partij de verzoekende partij in haar belangen heeft geschaad; dat het middel niet gegrond is;

3.9.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar negende middel de schending aanvoert van artikel 31, § 5, van het milieuvergunningsdecreet, doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat onverwijld een afschrift van het proces-verbaal werd verzonden naar de burgemeester en naar de Vlaamse regering, terwijl artikel 31, § 5, van voornoemd decreet deze verplichting volgens haar nochtans oplegt;

3.9.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het administratief dossier om te besluiten dat aan de vereisten van genoemd artikel is voldaan;

3.9.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat uit het administratief dossier niet blijkt dat aan de vereisten van genoemd artikel werd voldaan;

3.9.2. Overwegende dat artikel 31, § 5 van het milieuvergunningsdecreet inderdaad bepaalt dat een afschrift van het proces-verbaal en van de beslissing onverwijld aan de burgemeester en aan de Vlaamse regering worden gezonden in het geval bedoeld in paragraaf 4 van hetzelfde artikel; dat noch het milieuvergunningsdecreet, noch Vlarem I een regel bevatten volgens dewelke het voldoen aan voornoemde formaliteiten in de beslissing zelf moet worden vermeld; dat uit het administratief dossier blijkt dat de burgemeester onverwijld op de hoogte werd gebracht; dat daarentegen niet uit het administratief dossier valt af te leiden dat de Vlaamse regering op de hoogte werd gebracht; dat bedoeld vormvereiste niet op straffe van nietigheid is voorge-

schreven; dat de miskenning ervan geenszins de belangen van de verzoekende partij schaadt; dat de toezending van het proces-verbaal en het stopzettingsbevel, beslissingen uitgaande van een ambtenaar ressorterend onder de Vlaamse regering, aan diezelfde regering, immers een puur inwendige administratieve formaliteit is en derhalve niet substantieel; dat het middel niet gegrond is;

3.10.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar tiende middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht, doordat de verwerende partij haar niet heeft opgeroepen tijdens een hoorzitting, niettegenstaande dit uitdrukkelijk werd gevraagd, terwijl zij meent dat dit had dienen te gebeuren alvorens een dermate verstrekkende maatregel te nemen;

3.10.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat geen enkele wettelijke verplichting de overheid oplegt in dit stadium van de administratieve beroepsprocedure de verzoekende partij te horen;

3.10.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord en in haar laatste memorie nog aanvoert dat zij moest worden gehoord, vooral omdat zij met aandrang de materiële juistheid van de aangeklaagde feiten betwist;

3.10.2. Overwegende dat de verzoekende partij zelf toegeeft dat in deze geen enkele bepaling de verwerende partij verplicht de verzoekende partij te horen; dat de verzoekende partij in de beroepsprocedure al haar grieven en bezwaren kon ontwikkelen in haar beroepschrift; dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de ingeroepen beginselen geschonden zijn door het feit dat zij haar argumenten niet mondeling kon toelichten; dat het middel niet gegrond is;

3.11.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als elfde middel de schending aanvoert van artikel 34, eerste lid, van het milieuvergunningsdecreet en van artikel 68, § 4, van Vlarem I, doordat de bestreden beslissing niet binnen de termijn van twee maanden werd genomen;

3.11.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de termijn van twee maanden slechts een termijn van orde is en dat in casu de overschrijding niet als een buitengewone overschrijding kan worden bestempeld;

3.11.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt dat het om een vervaltermijn gaat daar de exploitant intussen in uiterste onzekerheid verkeert;

3.11.2. Overwegende dat zowel artikel 34, eerste lid van het milieuvergunningsdecreet als artikel 68, § 4, 3°, van Vlarem I bepalen dat de uitspraak moet worden gedaan binnen een termijn van twee maanden; dat die bepalingen in geen sanctie voorzien in geval van het niet naleven van die termijn; dat een vernietiging van het bestreden besluit op grond van dit middel dan ook niet met zich meebrengt dat een einde komt aan de in eerste aanleg opgelegde dwangmaatregel; dat in dat geval de verwerende partij haar bevoegdheid om nog te statueren over het ingestelde beroep heeft verbeurd; dat de verzoekende partij in die omstandigheden niet aantoonbaar belang te hebben bij een vernietiging op grond van dit middel; dat het dan ook onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie september 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.